

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.234 van 8 juni 2001.
in de zaak A. 91.667/VII-21.244.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DESWAEF,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
de Wynantsstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 9 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 maart 2000.

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag;

Gelet op de beschikking van 25 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat 0. LIMPENS die, loco Advocaat A. DESWAEF, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 februari 1999 en verklaarde zich vluchteling op 16 februari 1999.

1.2. Op 25 maart 1999 nam de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 maart 2000 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen deze beslissing. Die beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 19 mei 1999 en op 7 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger, zou in T. problemen hebben gehad omdat hij tijdens de burgeroorlog in 1993 (tussen XXX en het afvallige T.) vrijwilliger zou geweest zijn bij de XXX grondtroepen. Toen betrokkene n.a.v. zijn problemen uit T. vertrok, zou hij in K. (XXX) het slachtoffer geworden zijn van afpersing. Betrokkenes vader, die zijn moeder scheidde toen hij zes jaar was, zou afkomstig geweest zijn van R. (T.). Betrokkenes moeder zou afkomstig zijn uit C. (XXX) waar betrokkene zou opgegroeid zijn. Na zijn middelbare school zou hij naar K. verhuisd zijn, waar hij zou gewerkt hebben. In C. (O.) zou hij verder gestudeerd hebben (educatief verlof). Betrokkene, die sinds 16 januari 1989, geregistreerd stond als 'beschikbaar voor zijn militaire dienstplicht' zou tot 1 juli 1990 omwille van zijn studies uitstel gekregen hebben. Betrokkene zou tot 1994 gestudeerd hebben en zou dat gecombineerd hebben met zijn werk in K. In 1992 zou het conflict met T. (een gebied dat zich van XXX wou afscheiden) begonnen zijn. In juni of juli 1993 zou betrokkene zich, samen met enkele van zijn collega's, als oorlogsvrijwilliger bij het militair commissariaat in K. aangeboden hebben. Daarop zou hij naar het dorpje S. (T.) aan de rivier de D. gestuurd zijn. Betrokkene beweert dat het om vrijwillige grondtroepen ging en niet het officiële XXX leger en stelt dat er geen hiërarchische structuur zou geweest zijn (geen bataljons of secties - kent ook de naam van zijn oversten niet). Na een maand zou betrokkene terug naar K. gegaan zijn en zou hij zich als vrijwilliger teruggetrokken hebben. Tussen 1993 en 1997 zou betrokkene geen problemen hebben gehad. Op het einde van oktober 1997 zou betrokkene naar zijn geboortedorp K. (regio R.) in T. verhuisd zijn. Hij zou er een vlees-

handel opgestart hebben. Betrokkene beweert dat de mensen ter plaatse op de hoogte waren van zijn oorlogsverleden. In januari 1998, toen betrokkene een bezoek bracht aan een buurman (K.B.) zou er een discussie ontstaan zijn tussen hem en de aanwezige wijkagent. De discussie zou hoog opgelaaid zijn

maar er zou geen geweld aan te pas gekomen zijn. Twee of drie dagen later zou hij zijn auto volledig vernield gevonden hebben. Betrokkene zou dit niet bij de politie gemeld hebben en zou een nieuwe auto gekocht hebben. Twee of drie dagen later zou een persoon, rond één of twee uur 's morgens, een raam van betrokkenes huis ingegooid hebben. Betrokkene zou de dader, S.V. (een buur) herkend hebben. 's Anderendaags zou betrokkene naar de lokale politiepost gegaan zijn waar hij een verklaring zou afgelegd hebben aan de wijkagent en een officiële klacht tegen S. zou ingediend hebben. De volgende dag zou betrokkene naar de politiepost zijn geroepen voor een confrontatie met S. Deze zou alle aantijgingen echter ontkend hebben. Betrokkene beweert dat de politie hem geloofde en het daarbij liet. Betrokkene, die ontgoocheld was, zou een klacht bij de regionale politie in R. ingediend hebben. Een kennis van betrokkene, een zekere K., zou hem echter gezegd hebben dat dat geen enkel nut had. Niettegenstaande dit advies, zou betrokkene bij zijn klacht gebleven zijn. Betrokkene zou niets meer van zijn klacht vernomen hebben en zou eind februari 1998 terug naar K. gegaan zijn. Betrokkene zou er op de markt kleren verkocht hebben en zou met z'n partner, V.B., een taxidienst opgezet hebben. Zijn partner zou echter door de plaatselijke maffia zijn aangemaand om 500 dollar te betalen voor zijn taxidienst. Om zijn kleren te mogen verkopen op de markt zou betrokkene aan een andere clan 20 dollar per maand moeten betalen hebben. Betrokkene zou aanvankelijk niet betaald hebben en zou ook geen klacht hebben ingediend. Iets later zou zijn partner opnieuw zijn tegengehouden door de maffia die hem en onrechtstreeks betrokkene bedreigd zou hebben. V. zou uit angst enkele dagen niet gewerkt hebben. Een derde keer zou men gedreigd hebben om de microbus in brand te steken als ze niet zouden betalen. Betrokkene zou dan naar S.K. gegaan zijn, die zelf relaties in het maffiamilieus had. S. zou echter gezegd hebben dat betrokkene er niet onderuit kon. Daarop zou hij naar de politie in K. gegaan zijn, meer bepaald naar een kennis van hem, V.D., die er luitenant was. Deze zou hem echter toevertrouwd

hebben dat een klacht tegen de maffia zinloos was. Dezelfde week zouden twee maffialeden gevraagd hebben waarom betrokkene een klacht tegen hen had ingediend. In september 1998 zou betrokkene gestopt zijn met zijn twee ondernemingen (klerenverkoop en taxidienst). Betrokkene zou alles verkocht hebben en zou in februari 1999 naar België gekomen zijn met de hulp van S.K. Op 8 februari 1999 zou hij vanuit K., via B. en K., per trein naar België gereisd zijn. S. zou ervoor gezorgd hebben dat hij aan de grens met O. de controle kon omzeilen. Betrokkene kwam op 11 februari 1999 België binnen en vroeg op 16 februari 1999 de status van vluchteling aan. Hij was in het bezit van zijn identiteitskaart.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk als vrijwilliger zou gevochten hebben tegen de T. strijdkrachten in de zomer van 1993. Betrokkene zou zich op het militair commissariaat van K. gaan aanbieden zijn en zou naar S. gestuurd zijn. Betrokkene beweert dat hij enkel een wapen zou gekregen hebben; dat er elke vorm van organisatie en structuur ontbrak en dat hij de namen van zijn oversten niet kende. Betrokkene weet ook niet wie de leiders waren van de T. opposanten. Dit doet reeds sterk twijfelen aan betrokkenes deelname aan de oorlog.

Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er sinds 1992 een staakt-het-vuren afgekondigd werd, hetgeen het einde betekende van het gewapend conflict tussen de twee strijdende partijen (XXX en de P.). Het is daarom ongeloofwaardig dat betrokkene in de zomer 1993 als vrijwilliger gerecruteerd werd om naar het front gestuurd te worden (Bron: U.S. Department of State: Country Report on Human Rights Practices for 1998). Bijgevolg zijn ook de problemen die betrokkene als gevolg hiervan beweert te hebben gehad in T., ongeloofwaardig.

Bovendien, zelfs indien betrokkenes relaas geloofwaardig zou zijn, quod non, dient te worden vastgesteld dat hij nadat men in R. (T.) was te

weten gekomen dat hij voor de XXX strijdkrachten tegen T. had gevochten zonder problemen uit dit vijandig klimaat kon vertrekken en zich in een ander deel van XXX kon vestigen. Hieruit blijkt dat betrokkene over een binnenlands vluchtalternatief beschikte om aan zijn beweerde problemen in T. te ontkomen.

Verder dient opgemerkt te worden dat het tweede element dat betrokkene aanhaalt tot staving van zijn asielaanvraag (afpersing) niet kan gekwalificeerd worden als vervolging omwille van één van de criteria zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. De beweerde dreigementen gaan immers uit van onbekenden (maffia) en niet omwille van één van de criteria van de Conventie, doch met de bedoeling om geld af te persen. Betrokkene zou bij de politie van K. een klacht hebben ingediend waar betrokkenes vriend (V.D.) een hoge functie zou bekleden (luitenant). Betrokkene zou zijn klacht niet ingetrokken hebben, hoewel zijn vriend hem zei dat het zinloos was om tegen de maffia een klacht in te dienen. Hieruit kan echter bezwaarlijk afgeleid worden dat betrokkene omwille van één van de criteria voorzien in de Conventie van Genève geen beroep kon doen op zijn autoriteiten.

Tenslotte kan uit betrokkenes relaas ook afgeleid worden dat er in XXX wel mogelijkheden zijn om zonder inmenging van de georganiseerde misdaad (maffia), eerlijk zijn geld te verdienen (cfr. betrokkenes werkboekje).

De door betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde stukken (identiteitskaart plus annex, geboorteakte, diploma ingenieur, diploma specialisatie electriciteit, diploma middelbare school, werkboekje, attest dat betrokkene ingeschreven is in een oproepingsbureau voor dienstplichtigen, diploma technische school, werkboekje) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verbijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeren besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève van 28 juni 1951 betreffende de status van Vluchtelingen en van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar asielaanvraag ten onrechte bestempelt als bedrieglijk en verkeerdelijk heeft geoordeeld dat zij geen risico op vervolging loopt in zijn land van herkomst; dat uit de opeenvolgende verklaringen die hij gedurende de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal onjuist zijn;

Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat

zij tevens stelt dat het bestreden besluit het gevolg is van een beoordelingsfout vanwege de Commissaris-generaal, en dat de in het bestreden besluit aangehaalde motieven te weerleggen zijn;

Overwegende dat de beide middelen wegens hun verknochtheid samen moeten worden onderzocht;

Overwegende dat uit een analyse van het bestreden besluit blijkt dat de Commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de Commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van de verklaringen van de verzoekende partij; dat de Commissaris-generaal vooreerst van oordeel is dat er dient getwijfeld te worden aan die verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar deelname aan de burgeroorlog in 1993, tussen XXX en het afvallige T., als vrijwilliger bij de XXX grondtroepen; dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoekende partij, enerzijds, weinig details kan weergeven omtrent de omstandigheden waarin zij als vrijwilliger heeft deelgenomen aan die burgeroorlog en, anderzijds, verklaringen heeft afgelegd die in strijd zijn met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; dat uit een rapport van het U.S. Departement of State, Country Report on Human Rights Practices for 1998 blijkt dat er sinds 1992 een staakt-het-vuren werd afgekondigd, hetgeen het einde betekende van het gewapend conflict tussen XXX en T.;

Overwegende dat de verzoekende partij dienaangaande in het verzoekschrift stelt dat de

Commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan haar verklaringen omtrent haar vrijwillige deelname aan de burgeroorlog in 1993; dat hij voorhoudt dat "het wel degelijk in de zomer van 1992 was dat hij als vrijwilliger heeft gevochten", zodat ten onrechte in het bestreden besluit 1993 wordt vermeld; dat dit misverstand volgens de verzoekende partij zou ontstaan zijn ten gevolge van een vergissing van haarzelf, ofwel de jurist die haar verklaringen heeft genoteerd tijdens het verhoor, ofwel door een vertalingsfout van de tolk die de verzoekende partij heeft bijgestaan;

Overwegende dat met betrekking tot het voornoemde dient te worden opgemerkt dat de beweringen van de verzoekende partij niet overtuigend lijken; dat uit een samenlezing van het verhoorverslag, enerzijds, van de Dienst Vreemdelingenzaken en, anderzijds, van de beide verhoren in het kader van zijn dringend beroep blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar opeenvolgende verhoren verklaard heeft in 1993 vrijwilliger te zijn geweest; dat bijgevolg bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de vaststellingen in het bestreden besluit louter steunen op een materiële fout die ontstaan is tijdens het interview van de verzoekende partij voor het Commissariaat-generaal, zoals de verzoekende partij doet uitschijnen in de uiteenzetting;

Overwegende dat de Commissaris-generaal, na onderzoek van de verklaringen van de verzoekende partij, eveneens heeft overwogen dat de verzoekende partij na haar problemen in R. zonder hinder deze vijandige omgeving kon verlaten en zich heeft kunnen vestigen in een ander deel van XXX; dat zodoende dient aangenomen te worden dat de verzoekende partij over een

intern vluchtalternatief beschikte om aan haar beweerde problemen in T. te ontsnappen; dat de problemen met de maffia (afpersing) die de verzoekende partij eveneens inroept ter ondersteuning van haar asielaanvraag niet kunnen aangemerkt worden als dreigementen omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de Vluchtelingenstatus; dat evenmin uit de verklaringen van de verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij geen beroep kon doen op de autoriteiten van haar thuisland omwille van één van de criteria voorzien in de Conventie van Genève; dat ten slotte ook niet blijkt uit haar asielrelaas dat het voor haar onmogelijk was een beroepsactiviteit uit te oefenen zonder de inmenging van de maffia;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat zij, wat haar problemen met de maffia betreft, niet over een intern vluchtalternatief beschikt omdat de maffia in haar thuisland overal actief zou zijn met de bescherming of medeplichtigheid van de politie; dat zij, gelet op het feit dat de maffia haar activiteiten kan uitoefenen zonder dat de politie ingrijpt, wel degelijk bloot werd/wordt gesteld aan vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève en de bescherming van de plaatselijke autoriteiten niet kon/kan inroepen;

Overwegende dat de problemen van de verzoekende partij met de maffia niet onder de criteria van de Conventie van Genève vallen en dat de Commissaris-generaal dan ook in alle redelijkheid tot deze vaststelling kon komen;

Overwegende met betrekking tot het feit dat de maffia luidens de verzoekende partij overal

actief zou zijn met de medewerking of de bescherming van de politie, moet worden vastgesteld dat deze bewering vaag en algemeen is; dat de verzoekende partij deze bewering niet staft met concrete gegevens; dat ten tweede de voornoemde bewering niet overtuigend lijkt in die zin dat de verzoekende partij nergens melding maakt van problemen die zij zou hebben ondervonden bij het uitoefenen van haar andere beroepsactiviteiten (uit haar werkboekje blijkt dat ze ook als elektricien zou hebben gewerkt); dat wat betreft haar stelling dat zij geen beroep kon/kan doen op de autoriteiten van haar land dient te worden opgemerkt dat deze bewering evenmin overtuigend lijkt; dat uit de stukken van het administratief dossier immers blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft (zie verhoorverslag dd. 19/05/1999 en dd. 7/02/2000 in het kader van het dringend beroep) dat zij een klacht heeft ingediend bij de plaatselijke politie naar aanleiding van haar vermeende problemen met de maffia; dat zij beweert dat het indienen van deze klacht zinloos was; dat dit niet met zekerheid kan worden aangenomen aangezien de verzoekende partij haar thuisland blijkt verlaten te hebben nog voor de behandeling van de voornoemde klacht door de autoriteiten van haar land;

Overwegende dat de Commissaris-generaal in het bestreden besluit vaststelt dat de door de verzoekende partij neergelegde documenten ter ondersteuning van haar asielaanvraag geen afbreuk kunnen doen aan het voorafgaande; dat de verzoekende partij dienaangaande in de uiteenzetting voorhoudt dat de door haar neergelegde documenten belangrijk zijn om haar identiteit aan te tonen, ondanks het feit dat uit

de voornoemde documenten niet kan worden afgeleid dat er voor haar een risico op vervolging bestaat;

Overwegende dat dit laatste punt niet terzake dienend is omdat de Commissaris-generaal in het bestreden besluit de identiteit van de verzoekende partij niet in twijfel trekt; dat in het bestreden besluit enkel wordt gesteld dat de door de verzoekende partij aangebrachte stukken geen ander licht op de behandeling van haar asielaanvraag kunnen werpen; dat zodoende de voornoemde uiteenzetting van de verzoekende partij grondslag mist;

Overwegende dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de Commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen; dat het oordeel van de Commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te

maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen;

Overwegende dat de verzoekende partij op de terechtzitting liet gelden dat de zaak niet kan worden behandeld volgens de verkorte procedure voorzien door art. 26 van het Koninkrijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat volgens haar de bespreking van de middelen in het verslag van de auditeur te omvangrijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij er echter geen belang bij heeft die vaststelling te betwisten; dat immers elke rechtsonderhorige, en de gehele samenleving, gebaat is bij een snelle behandeling van gerechtelijke geschillen;

Dat de verzoekende partij, door het instellen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, aangetoond heeft dat de zaak wat haar betreft kan worden behandeld volgens een summiere en versnelde rechtspleging,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot vernietiging worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht juni tweeduizendeen, door :

de HH. E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.

